

LÄNSI-EUROOPAN KOMMUNISTISET PUOLUEET ETUJOUKKONA TAISTELUSSA DEMOKRAATTISTEN VAPAUKSIEN PUOLESTA

Viime vuosien aikana on Länsi-Euroopan maissa tunnetusti ollut käynnissä kommunististen puolueiden johtama työtätekevien sitkeä taistelu alkeellisten demokraattisten oikeuksien ja vapauksien puolesta. Nämä oikeudet on määritelty asianomaisten maiden perustuslaeissa, ne ovat porvariston edustajien julistamia, mutta nykyään porvaristo itse loukkaa niitä ja uhkaa hävittää ne kokonaan.

Oli aika, jolloin näiden maiden hallitseva porvaristo *piti tukeaan* porvarillista demokratiaa. Se käytti silloin menestyksellä omaksi eduksi porvarillisen demokratian perustuslaillisia oikeuksia: vaalijärjestelmää, muodollista sanan-, kokoontumis- ja järjestäytymisvapautta yms. Liberalismin ja muodollisen demokratian menetelmillä porvaristo pyrki saamaan suhteellisesti laajat yhteydet kansaan ja joukkojen tuen porvarillisten puolueiden politiikalle.

Mutta imperialismien aikakauden alkaessa porvaristo hylkäsi liberalismien ja demokratian. Se merkitsi tiettyä muutosta kapitalistisen yhteiskunnan poliittisessa päällysrakenteessa. »Monopolistisen kapitalismin (imperialismi on monopolistista kapitalismia) poliittisena päällysrakennuksena on siirtyminen demokratiasta poliittiseen taantumukseen», kirjoitti Lenin. »Sekä ulko- että sisäpolitiikassa, kummassakin samalla tavalla, imperialismi pyrkii loukkamaan demokratiaa, pyrkii taantumukseen.»

Mitä pitemmälle aika kului, sitä enemmän porvarillinen demokratia muodostui esteeksi suurporvariston luokkapoliitiikalle. Samaan aikaan työtätekevät käydessään taistelua taantumushallitusten politiikkaa vastaan oppivat käyttä-

mään niukkoja porvarillis-demokraattisia vapauksia taisteluasemiensa lujittamiseen. Siitä johtuu nykyiselle tilanteelle ominainen kärkevä luokkataistelu porvarillis-demokraattisten oikeuksien ja vapauksien ympärillä: toisaalta taantumuspiirien alituiset raivokkaat yritykset polkea maahan ja heittää kokonaan syrjään enemmän tai vähemmän säilyneet työtätekevien demokraattiset oikeudet ja vapaudet; toisaalta taas kommunististen puolueiden johtama työtätekevien joukkojen päättäväinen taistelu kansan niiden laillisten oikeuksien ja vapauksien puolustamiseksi, joita valtanpitäjät yrittävät tyypistää.

Erikoisen kiihkeän luonteen tämä taistelu on saanut Ranskassa, Italiassa ja Länsi-Saksassa. Se on ymmärrettävääkin: sodan jälkeen Ranskassa, Italiassa ja jopa Länsi-Saksassakin palautettiin jossain määrin porvarillisen demokratian perinteellistä järjestelmää, mutta nyt yrittää porvariston taantumuksellinen huippukerros kerta kaikkiaan vapautua kaikenlaisesta demokratiasta. Kommunistien johtamat työtätekevät vastustavat näitä yrityksiä ja puolustavat demokraattisia vapauksia.

I

RANSKASSA

Jo muutamia vuosia sitten Ranskan hallitsevat piirit alkoivat vaalikamppailuissa toistuneista vastoinkäymisistään raivostuneina järjestelmällisesti jäytää perustuslakia. Hyväksyttiin työläisiä vastaan suunnattuja lakeja, jotka loukkasivat maan perustuslakiin kirjoitettuja työläisten lakko-oikeuksia. Vuonna 1951 hallitus sai parlamentin porvarillisen enemmistön hyväksymään muutoksia vaalijärjestelmään. Tämän »reformin» näennäistä tarpeellisuutta perustellakseen silloinen pääministeri Pleven löi pöytään ainoan argumenttinsa julistaen, että äänestys vanhan, suhteellisen järjestelmän mukaan oli »edullista kommunisteille».

Jotta Ranskan vaalijärjestelmä tulisi edulliseksi vain taantumuksellisille ja kelvottomaksi työtätekeville, päätettiin, ettei vaaleja suoriteta suhteellisen, vaan enemmistöperiaatteen pohjalla, että sallitaan puolueiden muodostaa vaaliliittoja ja että edustajanpaikkoja ei jaeta kunkin puo-

luen saaman äänimäärän, vaan »enemmistö»-periaatteen mukaan. Se merkitsee, että jos kaikki taantumuspuolueet, jotka ovat ilmoittaneet liittyvänsä yhteiseen vaaliliittoon, saavat yhteensä vaikkapa vain yhden äänen enemmän kuin puolet kaikista äänistä, niin ne saavat kyseessäolevan vaalipiirin kaikki edustajanpaikat, kun taas ne puolueet, joille sanokaamme 49 prosenttia äänestäjistä on antanut äänensä, eivät saa ainoatakaan paikkaa.

Mutta Ranskan taantumus punoi juoniaan ottamatta huomioon kansan tahtoa. Parlamenttivaaleissa vuonna 1951, hallituksen aikaansaaman vaaliterrorin vallitessa, kommunistinen puolue sai yli 5 miljoonaa ääntä, so. huomattavasti enemmän kuin mikään muu puolue Ranskassa. Ainoa, mitä työtätekevän kansan viholliset saivat uuden vaalilain avulla aikaan, oli, että heidän onnistui ryöstää kommunistiselta puolueelta melkoinen määrä sen voittamia edustajanpaikkoja.

Porvariston taantumuksellinen huippukerros ei kuitenkaan tullut järkiinsä. Päinvastoin, amerikkalaisten neuvonantajien vaikutukselle antautuen se päätti poliisimielivallan ja provokaatiomenetelmien avulla »kerta kaikkiaan kukistaa» Ranskan työväenliikkeen. Ennen kaikkea yritettiin riistää johto kommunistiselta puolueelta, joka kutsui kansaa vastustamaan sodan ja kansallisen petoksen politiikkaa, jota hallitus harjoitti Amerikan imperialistien hyväksi näiden yrittäessä riistää Ranskalta kansallisen riippumattomuuden ja pakottaa Ranska palvelemaan amerikkalaisia monopoleja ja sotakiihkoilijoita.

Toukokuussa 1952 (samaa aikaan kun Ranskan hallitus allekirjoitti surullisenkuuluisan Bonnin sopimuksen ja Pariisin sotilassopimuksen) teljettiin vankilaan Ranskan Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean sihteeri Jacques Duclos ja puolueen pää-äänenkannattajan päätoimittaja André Stil. Tämä nostatti suuttumuksen myrskyn kaikkialla maassa. Syntyi laaja vastalauseliike, joka sai ilmauksensa monissa lakoissa, joukkokokouksissa ja mielenosoituksissa.

Poliisi raivosi suorittaen hyökkäyksiä työväenjärjestöjen huoneistoihin. Se pieksi aseettomia mielenosoittajia säälimättä naiseikaan. Lakossa olevia työläisiä vastaan lähetettiin eräissä paikoin sotaväkeäkin. Poliisi pidätti satoja ammattiyhdistystoimitsijoita »panttivankeina». Mutta kansanliikkeen voima kasvoi yhä, siihen liittyivät monet sosialistisen puolueen ja katolisten ammattiliittojen rivijä-

senet, ja loppujen lopuksi Ranskan työläiset saivat toverit Duclosin ja Stilin vapaiksi. Tähän myötävaikutti myös niiden provokatoristen syytösten täydellinen paljastaminen, joita sisäasiainministeriö oli keksinyt (ja muun muassa sen epäonnistuminen tunnetun »Toulonin matkalaukun» suhteen, joka oli täynnä väärennetyjä asiakirjoja).

Näyttää kuitenkin siltä, etteivät taantumukselliset enää kykene hallitsemaan maata ilman vakiintunutta poliisi-mielivallan komentoa, ja kaiken lisäksi poliisivoimat toimivat yhä useammin yhdessä fasististen gangstereiden kanssa.

Tämän vuosisadan alussa Ranska tunnettiin klassillisena porvarillisen demokratian maana. Ja vielä ensimmäisen ja toisen maailmansodan välisellä kaudella — porvarillisen demokratian rappeutumisen kaudella — Ranska kuitenkin säilytti talossaan ainakin ulkonaisesti porvarillisen oikeusjärjestyksen säädylliset kasvot. Mutta tämän päivän Ranskassa, sivistysmaassa, toistuvat poliisiosastojen ja fasistijoukkojen mielivaltaiset yllätyshyökkäykset yhtämittaa.

Lienee paikallaan esittää tässä joitakin esimerkkejä Ranskan tapahtumista 1953.

Tammikuussa fasistien järjestämä yöllinen hyökkäys ja tulipalo Ranskan Kommunistisen Puolueen huoneistossa Pariisiin 15. kaupunkipiirissä ja RKP:n huoneiston hävitys Pariisiin 14. kaupunkipiirissä. Helmikuussa Nizzan kaupungissa hävitettiin RKP:n huoneisto ja vaurioitettiin naapuritaloja fasistien heittämällä pommilla. Maaliskuussa räjähti kolme pommia La Seyne-sur-Merin kaupungin pormestarin, kommunisti Toussain Merlen asuntotalon luona.

Pääministeri René Mayerin lähtiessä matkalle Amerikkaan maaliskuun 24. päivänä 1953 Ranskan hallitus lavasti Washingtonille erikoisen mieluisen poliisinäytelmän: kotitarkastuksen ammattijärjestön, CGT:n (Yleisen Työliiton) huoneistossa ja ammatillisen liikkeen johtohenkilöiden Lucien Molinon ja André Tolletin vangitsemisen (muita ei löydetty). Työläiset järjestivät uuden vastalauseliikkeen aallon. Pariisissa, Lyonissa, Nizzassa, Bordeauxissa, Lillesa, Marseillessa ja useissa muissa kaupungeissa työläisjoukot keskeyttivät väliaikaisesti työn. Nordin ja Pas-de-Calaisin departementtien kaivostyöläiset panivat toimeen 24 tunnin lakon.

Huhti- ja toukokuussa 1953 rekisteröitiin seuraavat tihutyöt: poliisihyökkäys Sauteville-de-Rouenin kaupungin por-

mestarin, kommunisti Bonnaffetin asuntoon sillä tekosyyllä, että poliisi etsi ammattiyhdistysjohtajia Benoit Frachonia ja Marcel Dufrichea; fasistien yöllinen hyökkäys Ranskan Kommunistisen Puolueen huoneistoon Pariisin 18. kaupungikiirissä; tuhoisa räjähdys kommunistisen järjestön huoneistossa Saint-Brientin kaupungissa jne.

Ei ole ihme, että nämä taantumuksen tihutyöt synnyttivät syvää suuttumusta paitsi työläisissä myös laajemmissa Ranskan vapauttarakastavan, kauan tavanomaiseen oikeusjärjestykseen tottuneen kansan kerroksissa.

Ranskan työtätekevät vastasivat hallitsevien piirien kansanvastaiseen politiikkaan erittäin vakuuttavasti kunnallisvaaleissa huhtikuun 26. ja toukokuun 3. päivänä 1953. Äänimäärän perusteella kommunistinen puolue pääsi ensimmäiselle sijalle Pariisissa ja koko maassa. Se saavutti tunnutuvan voiton monissa suurissa kaupungeissa (Marseillessa, Amiensissa, Touloussessa, Grenoblessa ym.) ja tuhansissa pikkukaupungeissa ja kylissä.

Kommunistisen puolueen viholliset menettivät melkoisesti ääniä ja paikkoja kunnanvaltuustoissa. De Gaullen puolue kärsi katastrofaalisen tappion: sen prosenttimäärä kunnanvaltuustojen paikoista laski yli 9 000 asukkaan kaupungeissa 28,9:sta 10,1 prosenttiin. Tällaisen tappion jälkeen kenraali julisti kaikkien kuultavaksi, että hän puolueineen muka luopuu vastaisuudessa osanotosta koko parlamenttitaisteluun.

René Mayerin hallitus on kadonnut, mutta sen tilalle tullut hallitus valmistelee yhä uusia kavennuksia perustuslakiin. Pariisin poliisi käytti hyväkseen perinteellistä kansallista mielenosoitusta Bastiljin valloituksen vuosipäivänä, heinäkuun 14. päivänä 1953, avatakseen tulen mielenosoittajia vastaan. Seitsemän mielenosoittajaa sai surmansa ja 126 haavoittui. On totisesti vaikea keksiä katalampaa kosta Pariisin isänmaalliselle väestölle.

II

ITALIASSA

Poliisimielivallan ja laittomuuden komento Italiassa on saavuttanut laajan ja kunniattoman kuuluisuuden.

Italiassa ovat sodanjälkeisellä kaudella olleet vallassa Amerikan imperialistien asiamiehet, jotka esiintyivät »de-

mokratian», vieläpä »kristillisen» demokratian lipun alla. Mutta tosiasiaassa he toimivat kaiken demokratian hävittämiseksi. Euroopassa on vain harvoja maita, joissa sodanjälkeisellä kaudella olisi yhtä paljon poliisimielivallan uhreja kuin Italiassa ja varsinkin yhtä paljon epäoikeudenmukaisesti tuomittuja poliittisia vankeja.

Viiden viime vuoden aikana Italiassa on tapettu 68 ihmistä, haavoitettu 4 264, tuomittu yhteensä 16 308 vudeksi vankeuteen 139 000 työtätekevää, jotka ovat taistelleet rauhan ja sosiaalisten vaatimusten puolesta. Kahden viimeksi kuluneen vuoden aikana on Italiassa ollut noin 20 000 oikeudenkäyntiä kommunisteja, sosialisteja ja muita demokraatteja vastaan. Italian vankiloissa viruu satoja partisaaneja ja muita fasismiin vastustajia, jotka sodan aikana osallistuivat suureen taisteluun Italian vapauttamiseksi; sen sijaan on tuhansia sodanaikaisesta yhteistyöstä vihollisen kanssa tuomittuja fasisteja vapautettu. Monia demokraatteja, jotka jo vuosikautia ovat turhaan odottaneet oikeudenkäyntiä, pidetään yhä vangittuina, koska hallitus pelkää, että oikeus voisi vapauttaa heidät syytöminä.

On sangen kuvaavaa, että vallassa olleet klerikaalit, joiden johdossa oli de Gasperi, poliisi- ja oikeusterroriin nojautuessaan alituisesti esiintyivät sanoissa »sosiaalisen oikeudenmukaisuuden», »demokratian» ja »vapauden» ihanteiden varjelijoina. Aavistaessaan kuitenkin, ettei Italian kansan enemmistö kauankaan anna vetää itseään nenästä, kristillis-demokraattisen puolueen johtajat pitivät tarpeellisenä »kurittaa» myös Italian perustuslakia.

Ensi töikseen he ryhtyivät muuttamaan vaalilakia. Heidän laatimansa lakiehdotus edellytti paitsi suhteellisen vaalijärjestelmän vaihtamista enemmistöjärjestelmään myös taantumuspuolueiden kannustamista vaaliliiton muodostamiseen. Tämän ranskalaistyyppisen »reformin» lisäykseksi italialaiset politikoitsijat keksivät omaperäisen tempun, »palkkion enemmistölle». Se merkitsee, että jos vaaliliitto saa vaaleissa 50 prosenttia äänistä plus yhden äänen, se saa 65 prosenttia paikoista parlamentissa.

Tarkoituksenaan anastaa 65 prosenttia edustajanpaikoista kristilliset demokraatit solmivat kolmen muun porvarillisen puolueen (liberaalien, tasavaltalaisten ja sosialidemokraattien) kanssa sopimuksen »vaaliuudistuksen» kannattamisesta ja esiintymisestä yhteisillä vaaliliittolistoilla.

Samaan aikaan nämä puolueet sopivat keskenään tuesta hallituksen tuleville toimenpiteille kansan demokraattisten vapauksien, muun muassa painovapauden, ammattiliittojen oikeuksien sekä kommunistisen ja sosialistisen puolueen poliittisen toimintavapauden tukahduttamiseksi.

Muutos vaalijärjestelmään hyväksyttiin kiihkeän kamppailun jälkeen edustajahuoneessa ja senaatissa. Koko maassa nousi silloin, vuoden 1953 maaliskuun lopussa ja huhtikuun alussa, työtätekevien vastalauseiden aalto huijauslakkia vastaan. Monissa provinsseissa pantiin toimeen menestyksellinen yleislakko. Laajoja maataloustyöläisten lakkoja oli Barin, Catanzaron ja Perugian provinsseissa. Foggian provinssissa pidettiin lukuisia mielenosoituksia, joihin osallistui tuhansia kaivos- ja maatyöläisiä. Monin paikoin poliisi ryhtyi karkeisiin väkivallantekoihin. Hallitus ei kuitenkaan pystynyt tukahduttamaan kansanjoukkojen suuttumuksen purkausta.

Italian työtätekevien joukkoliikkeen nousu oli tietenkin erinomaista esivalmistelua vasemmistopuolueiden vaalitaisteluun parlamenttivaalien edellä. Mutta samaan aikaan hallitus ja sen kannattajat panivat liikkeelle valtion ja kirkon kaikki varat kommunistisen ja sosialistisen puolueen joukkovaikutuksen horjuttamiseksi. Kirkolliset viranomaiset puuttuivat hyvin häpeällisellä ja laittomalla tavalla vaalitaisteluun ja pelottelivat uskovaisia, jotka eivät tahtoneet äänestää hallituspuolueiden ehdokkaita.

Terrorin pääorganisaattori oli sisäministeri Scelba. Hänen määräyksestään poliisi hajotti vaalikokoukset kaikkialla, missä puhujat vain rohkenivat arvostella hallitusta ja hallitsevaa puoluetta. Scelban poliisit takavarikoivat tuhansia kommunistisen puolueen lentolehtisiä ja julisteita. Sitä paitsi sisäministerin alaiset laitokset ryhtyivät hämäräperäisiin hallinnollisiin toimenpiteisiin kansan tahdon vääristelemiseksi. Tämä riehaantunut poliisiministeri oli niin varma niiden toimenpiteiden tehokkuudesta, joihin hän oli ryhtynyt kristillis-demokraattisen puolueen voiton turvaamiseksi, että hän ilkkui etukäteen niitä, jotka epäilivät tätä voittoa. Hän puhui esimerkiksi näin:

»Puolue, joka on vallassa ja suostuisi vaalien toimeenpanoon, mutta joka osoittautuisi kykenemättömäksi saavuttamaan voittoa näissä vaaleissa, ei olisi mikään puolue, vaan tyhmyrijoukko.»

Kun vaalit oli suoritettu (7. ja 8. kesäkuuta 1953), kävi

selville, että kristillis-demokraattinen puolue oli kärsinyt tappion. Se menetti vuoden 1948 vaaleihin verraten lähes 2 miljoonaa ääntä. Kaikki neljä hallituspuolueiden vaali-liiton puoluetta yhteensä menettivät 2 900 000 ääntä ja saivat vähemmän kuin puolet kaikista äänistä. Oppositio-
puoleet saivat vaalien virallisten lopputulosten mukaan 13,6 miljoonaa ääntä eli 50,2 prosenttia. Valtava enemmistö näistä äänistä — noin 10 miljoonaa — oli annettu vasemmistopuolueiden, kommunistisen ja sosialistisen puolueen sekä riippumattomien demokraattien listoille. Kommunistinen puolue yksin sai yli 6 miljoonaa ääntä.

Tosiasiassa opposition voimien ylivoima hallituksen kannattajiin nähden oli vielä merkittävämpi kuin mitä viralliset vaalitulokset osoittivat. Eiväthän väärentäjät toki tehneet turhaa työtä vaaleissa. Valtava määrä vaalilippuja (n. 1 300 000) julistettiin »kelpaamattomiksi». Hallitsevassa leirissä harjoitettiin laajalti äänestystä vierailta vaalilipuilla, mm. maasta muuttaneiden ja jopa kuolleiden sielujen vaalilipuilla. Saatiin kiinni nunnia, joilla oli taskussa kymmeniä vaalilippuja. Pappeja ja munkkeja oli lähetetty kokonaisuina ryhminä kaupungista toiseen äänestämään uudelleen.

Mutta klerikaalipolitikoitsijat tunsivat huonosti Italian vapauttarakastavaa kansaa. Mitkään heidän vehkeilynsä eivät voineet korvata kristillis-demokraattiselle puolueelle niiden valitsijain miljoonia ääniä, jotka olivat kääntäneet heille selkensä. Ei myöskään uusi vaalilaki pelastanut de Gasperin — Scelban hallitusta.

Sitä eivät pelastaneet myöskään amerikkalaiset dollarit. Taantumuslehdet valittivat Amerikassa katkerina, että vaikka Yhdysvallat oli antanut Italialle suunnattomia summia, vaalien tulokset osoittivat sittenkin, että »Lännen sodanjälkeinen politiikka on kärsinyt Italiassa vararikon». Eräs pettynyt amerikkalainen lehti (»Daily News») jopa lausui, että Yhdysvaltojen on »tarkistettava politiikka, joka ilmenee pyrkimyksenä ostaa rahalla ystäviä ja liittolaisia. . .»

III

LÄNSI-SAKSASSA

Länsi-Saksassa tilanne on tietenkin monessa suhteessa toisenlainen kuin Italiassa ja Ranskassa. Siellä ovat Amerikan politiikan välineinä dollarien lisäksi vielä amerikka-

laiset, englantilaiset ja ranskalaiset sotajoukot. Eihän voida pitää vähäisenä merkitykseltään sitä tosiasiaa, että jo yli kahdeksan vuoden ajan Länsi-Saksassa ovat isännöineet amerikkalaiset imperialistit, jotka ovat liittoutuneet saksalaisten militaristien kanssa ja harjoittavat siellä politiikkaa, jonka tavoitteena on finanssipääoman mahdin palauttaminen, sotateollisuuden ja militarismin elvyttäminen, taantumuksen ja fasismin lujittaminen.

Nojautuen läntisten miehitysvaltojen tukeen Adenauerin hallitus harjoittaa kursailematonta politiikkaa demokraattisten oikeuksien ja vapauksien hävittämiseksi Bonnin valtiossa. Nujertaakseen vastarinnan, jota Saksan kansa tekee militarismin ja fasismin henkiinherättämiselle, Bonnin hallitus ajoi 1951 liittopäivillä läpi ns. »salamalain», joka rankaisee ankarasti kaikesta, mikä voidaan tulkita »viranomaisten, hallitusten tai tuomioistuinten parhaaksi».

Sen lisäksi Adenauerin hallitus on perustanut hitleriläisen SD:n ja Gestapon mallin mukaan erikoislaitoksia, joiden pääasiallisena tehtävänä on vainota ja terrorisoida työväenjärjestöjä ja edistyksellisiä toimihenkilöitä. Tällaisia erikoislaitoksia ovat esimerkiksi laajalle haarautunut vastavakoilupalvelu, liittovaltion rikosasiain hallinto ja niin sanottu »perustuslakia suojeleva» laitos.

Jos puhutaan todellisesta perustuslain suojelemisen tarpeesta, sen aiheuttavat selvästi vain Bonnin hallituksen juonittelut ja ennen kaikkea ne lainvastaiset sopimukset, joita se on solminut USA:n, Englannin ja Ranskan hallitusten kanssa.

Niin sanottu Bonnin »yleissopimus» antaa kolmelle miehitysvallalle oikeuden jättää sotajoukkojaan Länsi-Saksaan 50 vuodeksi ja puuttua oman harkintansa mukaan sen sisäisiin asioihin, milloin ne pitävät sitä tarpeellisena Saksan kansan kurissapitämiseksi. Yksin tämä ennenkuulumaton sopimusehto osoittaa riittävän selvästi, kuinka karkeassa ristiriidassa Bonnin sopimus on riippumattoman ja yhtenäisen Saksan jälleenmuodostamisen alkeellisimpienkin edellytysten kanssa.

Siksi on luonnollista, että päätaistelua taantumuksellisen ja demokraattisen leirin välillä Länsi-Saksassa käydään orjuuttavan Bonnin sopimuksen ja niin ikään Pariisin sopimuksen tiimoilla, jonka tarkoituksena on turvata hitleriläisen Wehrmachtin palauttaminen.

Jo 1952, demokraattisten järjestöjen toimeenpaneman kansanäänestyksen aikana miljoonat saksalaiset liittotasavallassa ilmaisivat vastustavansa Bonnin sopimusta ja kannattavansa rauhansopimuksen solmimista. Se merkitsi voimakasta iskua saksalaisten ja ulkomaisten taantumuksellisten kansanvastaiselle salassopimukselle.

Vuoden 1953 alkupuoliskolla käytiin jatkuvaa joukko- taistelua Bonnin ja Pariisin sotilassopimusten ratifioimista vastaan. Tämä taistelu kärjistyi erikoisesti helmikuussa, jolloin USA:n valtiosihteeri Dulles saapui Länsi-Saksaan jouduttaakseen surullisenukuisien sopimusten ratifioimista. Osoittaakseen haluaan palvella Dullesia Bonnin hallitus pani silloin toimeen monien kommunistitoimitsijoiden provokatorisia pidätyksiä. Tämän johdosta nousi uusi joukko- liikkeen aalto. Vastalausekokouksia, joissa oli runsaasti osanottajia, pidettiin Dortmundissa, Bremenissä, Stuttgartissa, Ludwigshafenissa, Hannoverissa, Hampurissa ja useissa muissa kaupungeissa. Maaliskuussa saapui liittopäiville eri väestökerrosten valtuuskuntia Baijerin, Baden-Württembergin ja Nordrhein-Westfalenin osavaltioista, Saarinen alueen työtätekevien, suurten teollisuuskaupunkien työläisten ja erilaisten yhteiskunnallisten järjestöjen lähettäminä.

Kuten tunnettua, Adenauerin hallitus sai loppujen lopuksi kuitenkin liittopäivillä aikaan päätöksen Bonnin ja Pariisin sopimusten ratifioimisesta. Eikä siinä kaikki. Länsi-Saksan hallitsevat piirit ja niitä tukevat Amerikan imperiaalistit saivat Adenauerin hallituksen pysytetyksi vallassa liittopäivien uusien vaalien avulla, jotka suoritettiin syyskuun 6. päivänä 1953 hillittömän fasistisen terrorin vallitessa.

Siellä ei voinut olla edes puhetta mistään vapaiden vaalien alkeellisistakaan edellytyksistä. Näitä vaaleja varten valmistettiin uusi vaalilaki, joka rikkoi karkeasti demokration periaatteita. Viranomaisten varta vasten järjestämät fasistiosastot hyökkäilivät kuin vesikauhuiset koirat oppositiopuolueiden vaalokokouksiin ja panivat toimeen verilöylyjä. Monia kommunisteja haavoitettiin vaikeasti.

Noin 9 miljoonaa valitsijaa äänesti Adenauerin politiikkaa vastaan. On kuitenkin syytä panna merkille, että näiden äänestäjien enemmistö osoittaa vielä luottamusta sosialidemokraattiselle puolueelle.

Taistelukseen rauhan ja Saksan kansan etujen puolustamiseksi Saksan Kommunistinen Puolue on esittänyt joukon tärkeitä vaatimuksia.

Ensi sijalla on vaatimus Saksan rauhallisesta yhdistämisestä demokraattisella pohjalla. Yhtenäinen ja demokraattinen Saksa ei saa osallistua mihinkään sopimuksiin ja liittoihin, jotka on suunnattu jotain toista valtiota vastaan. Sillä pitää olla oikeus rauhalliseen tasavertaisuuden pohjalla tapahtuvaan yhteistyöhön toisten kansojen kanssa ja kauppasuhteiden esteettömään kehittämiseen kaikkien kansojen kanssa.

Kommunistinen puolue vaatii monopolien ja suurmaanomistuksen hävittämistä, niiden kaivosten ja raskaan teollisuuden tuotantolaitosten takavarikoimista, joiden omistajat harjoittavat kansallisen petoksen ja sodan valmistelun politiikkaa. On kumottava taantumuksellinen »Laki työläisten asemasta tuotantolaitoksissa».

Saksan Kommunistinen Puolue vaatii myös julkaistavaksi lain naisten täydestä tasa-arvosta valtiollisessa, taloudellisessa ja kulttuurielämässä.

Saksan Kommunistinen Puolue ja muut puolueet, jotka käyvät Länsi-Saksassa johdonmukaista taistelua kansan demokraattisten oikeuksien puolesta, eivät vielä ole koonneet ympärilleen työtätekevien enemmistöä. Niiden johtama tietoisten poliittisten taistelijain joukko on kuitenkin mahtava voima, joka vastaisuudessa tulee kasvamaan ja lujuuttamaan.

Idässä, Saksan Demokraattisessa Tasavallassa, käyvät Saksan Sosialistisen Yhtenäisyyspuolueen ympärille koontuneet Saksan kansan terveet voimat aktiivista taistelua yhtenäisen, rauhaarakastavan, demokraattisen ja riippumattoman Saksan valtion luomiseksi. On varmaa, että myös Länsi-Saksassa demokraattiset voimat tulevat niistä tavattoman vaikeista olosuhteista huolimatta, joissa kommunistit siellä joutuvat tekemään työtä, saavuttamaan voiton fasismin ja sodan voimista ja että tehtävä, yhtenäisen Saksan palauttaminen demokraattisena, rauhaarakastavana ja riippumattomana valtiona, tulee menestyksellisesti ratkaistuksi.

IV

HISTORIAN OPETUKSIA

Tosiasiat osoittavat, että työtätekevien taistelu demokraattisten vapauksien puolesta tulee Länsi-Euroopan maissa vastaisuudessaakin laajenemaan.

Porvariston taantumuksellinen huippukerros valmistelee kiihkeästi yhä uusia hyökkäyksiä Länsi-Euroopan maiden porvarillis-demokraattisia perustuslakeja vastaan. Ranskassa esimerkiksi Kansalliskokouksen enemmistö on jo hyväksynyt ensimmäisessä lukemisessa hallituksen esittämän lakiehdotuksen, jonka tarkoituksena on johtaa parlamentin ja kansanedustajien itsenäisen osuuden hävittämiseen. Tämän lakiehdotuksen mukaan pääministeri saa oikeuden yksinkertaisesti asetuksellaan lomauttaa parlamentin, jos istuntokausi kestää kauemmin kuin seitsemän kuukautta. Taantumushallitus voi siten vapautua parlamentista viideksi kuukaudeksi joka vuosi. Samalla hallitus saa tilaisuuden ryhtyä kostotoimenpiteisiin oppositioedustajia kohtaan, sillä edustajilta riistetään parlamentaarinen immuni- teetti istuntokausien väliseksi ajaksi. Se merkitsee, että poliisi voi pidättää kenet tahansa heistä. Samassa demokra- tianvastaisessa hengessä on laadittu lakiehdotuksen muut- kin pykälät.

Tällaista röyhkeilyä lainsäädäntöasioissa ei ilmeisesti- kään synnytä yksinomaan suurporvariston sosiaalinen ja poliittinen taantumuksellisuus, vaan myös sen kansallisen petoksen politiikka. Ne porvariston piirit, jotka ovat päät- täneet sitoa maansa kohtalon amerikkalaisten maailmanher- ruuden tavoittelijain seikkailusuunnitelmiin, pelkäävät vastuuta kansan edessä ja pyrkivät sen tähden epätoivoises- ti hävittämään kaikki kansan tahdon demokraattiset ilmai- sumahdollisuudet.

Useissa muissa Länsi-Euroopan maissa, jotka osallistu- vat hyökkäyshenkiseen Atlantin liittoon ja »Euroopan yh- teisöön», on tehty muutoksia perustuslakeihin nimenomaan siinä tarkoituksessa, että »kansainvälisille instansseille», so- tosiasiassa Amerikan imperialisteille, voitaisiin antaa oi- keus määrätä näiden maiden armeijoista ja ratkaisuvalta kysymyksessä niiden yhtymisestä sotaan.

Tällaisia perustuslain muutoksia, jotka hävittävät maan kansallisen suvereenisuuden, on jo tehty Hollannissa ja Tanskassa ja valmistellaan parhaillaan Belgiassa.

Kansallisen suvereenisuuden oikeutta pidettiin ennen porvarillisen demokratian järjestelmän kruununa. Mutta nyt porvaristo myy kansakunnan oikeudet ja riippumat- tomuuden dollareista. Sanomalehtimonopoliin lehdistö saattaa epäilyksen alaiseksi sellaisen kansalaisen kunnian,

joka ei suostu sylkääseen maansa riippumattomuuden periaatteelle. Pitämmälle tuskin voidaan mennä!

Nykyaikaiset porvarilliset poliitikot, nämä kansallisten oikeuksien ja kansalaisvapauksien hävittäjät, puolustautuvat tavallisesti vetoamalla siihen, että on välttämätöntä luoda porvarilliselle yhteiskunnalle »voimakas valta». Mutta on syytä kysyä: todistaako heidän demokratianvastainen politiikkansa nykyaikaisen porvariston voimaa, sen vallan ja kapitalistisen järjestelmän vankkuutta?

Ei todista. Porvariston valta oli Länsi-Euroopan maissa paljon voimakkaampi ja kestävämpi viime vuosisadan jälki-puoliskolla, jolloin se nojautui porvarillisen demokratian valtiojärjestelmään. Siihen aikaan kapitalismin kehitys kulki noususuuntaan, eivätkä kapitalismin perusrivistä olleet vielä luonteeltaan niin kärkeviä. Toisin on meidän aikakaudellamme, sen jälkeen kun maailman kapitalismin kehitys on puolen vuosisadan aikana kulkenut laskusuuntaan, Lokakuun suuren vallankumouksen ja kahden maailmansodan kaikkien seurausten jälkeen.

Kenties kapitalismi on lujittunut siitä, että kaikkialle ulottuneet maailmanmarkkinat ovat hajonneet ja niiden tilalle ovat muodostuneet kahdet toisilleen vastakkaiset maailmanmarkkinat? Kenties se on voimistunut siitä, että kansat, jotka muodostavat vähintään kolmanneksen maapallon väestöstä, ovat irtautuneet imperialismin järjestelmästä, vapautuneet pääoman ikeestä? Tai ehkä porvariston luokkaherruus on tullut vankemmaksi, kun työtätekevien joukot ovat monivuotisessa taistelussa elinetsijensä puolesta saaneet taistelukokemusta ja luokkatietoisuutta ja kokoontuvat entistä tiiviimmin kommunististen puolueiden ympärille?

Ei. Nykyajan porvariston luokkaherruuden perustat eivät ole lujittuneet, vaan järkkyneet. Kaunopuheisen todistuksen siitä antaa hallitseva porvaristo itse, kun se osoittaa silmännähtävästi olevansa kykenemätön hallitsemaan maata porvarillisen demokratian menetelmin. Turvautessaan yhä enemmän poliisi- ja oikeusmielivallan sekä fasis-titerrorin menetelmiin kansan »rauhottajista» saattaa toisinaan tuntua, että porvariston valta on lujittunut. Mutta todellisuudessa taantumuksellinen porvaristo menettää tällaisessa komennon muutoksessa sen, mikä aikoinaan on ollut liberaalisen porvariston tärkeimpänä poliittisen voiman lähteenä, nimittäin yhteyden kansaan.

Historiallisesti on todistettu, että fasistinen diktatuuri on julmaa, mutta ei kestäväää valtaa. Maksim Gorki osui asian ytimeen sanoessaan, että fasismi on voimansa menettäneen huuto halustaan olla voimakas. Ennemmin tai myöhemmin se muuttuu romahduksen kärsineiden seikkailijain epätoivon huudoksi. Nykyisellä aikakaudella ei ainoakaan vapautta rakastava kansa tule sietämään kauan fasismin iestä.

Tietoisina tästä kansan vapauden klerikaaliset kuristajat (»kristillisen demokratian» johtajat Länsi-Saksassa ja muissa Länsi-Euroopan maissa) pyrkivät taitavampaa taktiikkaa käyttämällä välttämään fasismin kohtalon. He eivät ensiksikään esiinny avoimesti demokratian hävittäjinä kuten Hitler ja Mussolini. Päinvastoin he peittivät demokratianvastaisen politiikkansa valedemokraattisen naamarin alle. Tällaista taktiikkaa käyttämällä he uskovat voivansa säilyttää vaikutuksensa joukkoihin. Mutta nämä laskelmat on rakennettu hiekalle, kuten vaalien tulokset Ranskassa ja Italiassa ovat vakuuttavasti osoittaneet. Kansan pettäminen politiikan välineenä ei tehoa kauan. Loppujen lopuksi pettjä aina tulee paljastetuksi, ja toteamus, että poliittinen valheellisuus ei ole voimaa vaan voimattomuutta, saa vahvistuksensa.

Toiseksi tietäessään kokemuksesta, että fasistisen mielivallan ja terrorin komento horjuttaa porvarillisen laillisuuden arvovaltaa, klerikaaliset vallanpitäjät pyrkivät välttämään tätä tekemällä laittomuuden muodollisesti lailliseksi. He vaativat, että hallituksille on annettava erikoisvaltuudet, oikeus säätää parlamentin tietämättä »lakiasetuksia», oikeus hajottaa parlamentti oman harkintansa perusteella ja teljetä vankilaan epämieluisia kansanedustajia. He lavastavat mielellään muun muassa perustuslain tarkistuksia, jotka muuttavat perinpohjin porvarillisen demokratian perinteellistä rakennetta. Näin klerikaaliset taantumukselliset horjuttavat porvarillista laillisuutta »laillistetun» mielivallan ja terrorin avulla. Tämä ei tietenkään pelasta porvarillisen laillisuuden arvovaltaa työtätekevien joukkojen silmissä. Päinvastoin se opettaa ne vihaamaan ei ainoastaan taantumusporvariston avointa laittomuutta, vaan myös sen oikeutta loukkaavaa lainsäädäntöä.

Puhuessaan valtaviin vallankumouksellisten taistelujen näköaloista, nerokas opettajamme Lenin näki ennakolta ja sanoi, että näiden taistelujen täytyy »...muodoltaan...

alkaa (ja ne alkavat) porvariston sekavista ponnistuksista päästä eroon sen itsensä luomasta ja sille itselleen sietämättömäksi käyneestä oikeusjärjestyksestä!»

Tämä on juuri sitä, mitä tällä hetkellä on tapahtumassa monissa Euroopan kapitalistisissa maissa: kaikkialla porvaristo ponnistelee hermostuneesti vapautuakseen sen itsensä aikaansaamasta ja sille sietämättömäksi käyneestä oikeusjärjestyksestä, laillisuudesta. Lenin selvitti myös näiden taantumusporvariston hermostuneiden ponnistusten syvällisen historiallisen sisällön: ne eivät merkitse pelastusta, vaan alkua koko porvarillisen laillisuuden, koko porvarillisen järjestelmän luhistumiselle.

Tämä on historian järkähtämättömän dialektiikan opetus.

V

TYÖVÄENLUOKAN YHTENÄISYYS RAIVAA ITSELLEEN TIETÄ. KOMMUNISTINEN ETUJOUKKO LUJITTUU

Porvariston taantumuksellinen huippukerros tietää, että sen kansanvastainen politiikka on käytännössä mahdollista vain silloin kun työväenluokka on hajanainen. Siksi se vihaa kuin kuolemaa kommunistien johtamaa liikettä työväenluokan yhtenäisyyden aikaansaamiseksi. Yrittäessään riistää tältä liikkeeltä johdon ja saada siihen hajaannusta vallassa oleva taantumus suuntaa iskujensa koko voiman kommunistista puoluetta vastaan yrittämällä irrottaa sen työtätekevästä joukoista, eristää ja murskata sen.

Mutta miten voitaisiin irrottaa työtätekevästä joukoista niiden oma puolue, joka taistelee rehellisesti, antaumuksellisesti ja uhrautuvasti työtätekevien elinietujen, kansan demokraattisten oikeuksien, kansallisen riippumattomuuden, rauhan ja turvallisuuden puolesta?

Työtätekeviä ei voida irrottaa heidän omasta puolueestaan väkivallalla eikä parjauksella, jollei vain kommunistinen puolue itse pode lahkolaisuuden tautia, vaan noudattaa todellista joukkoliikkeen politiikkaa. Tosiasiat osoittavatkin, että useimpien maiden kommunistiset puolueet, ennen kaikkea Ranskan ja Italian, ovat todella oppineet noudattamaan työväenluokan yhteistoiminnan leniniläistä politiikkaa ja samalla pyrkivät pontevasti luomaan työläisten ja talonpoi-

kien taisteluliittoa, pyrkivät yhteistyöhön edistyksellisen sivistyneistön kanssa. Tämän liikkeen mahtava paino on monessa tapauksessa heittänyt tieltä oikeistososialistien johtajat, joille hallitseva porvaristo on antanut pääosan työväenliikkeen yhtenäisen toiminnan sabotoimisessa ja karille ajamisessa.

Ranskassa on laajan proletaarisen yhteisrintamaliikkeen kehityslinjana ollut ammatillisen toiminnan vapauden puolustaminen. Tehdastyöläisten, kauppalaivaston merimiesten, Pariisin kaupunkiliikenteen ja monien kunnallislaitosten työntekijäin mahtavat lakot ovat osoittaneet sellaisen työväenluokan yhtenäisyyden ja voiman, että jopa parlamentin enemmistö katsoi parhaaksi hylätä hallituksen vaatimuksen »erikoisvaltuuksien» myöntämisestä sille lakkoliikkeen tukahduttamista varten.

Ranskan työtätekevien laajeneva toiminnan yhtenäisyys ilmeni erikoisen voimakkaana vuoden 1953 elokuussa, jolloin posti- ja lennätinlaitoksen työntekijäin, rautatieläisten, kaivostyöläisten, valtion virkailijain ja muiden työläisryhmien lakkoliike tempasi mukaansa neljä miljoonaa ihmistä. Tämän mahtavan lakon välittömänä aiheena oli sarja hallituksen poikkeusasetuksia, joiden tarkoituksena oli työtätekevien elintason alentaminen. Lakkoon osallistui käsi kädessä CGT:n jäsenten kanssa muiden ammatillisten järjestöjen jäseniä ja myös suuri joukko järjestymättömiä työtätekeviä. Tuotantolaitoksiin ja virastoihin perustettiin tuhansia yhteistoimintakomiteoita.

Elokuun lakolla oli valtava myönteinen merkitys: Ranskan työtätekevät tunsivat taisteluhenkisen yhtenäisyytensä suuren voiman.

Vuoden 1953 kuluessa Ranskassa suoritettiin teollisuuslaitosten tuotantokomiteain valtuutettujen uudet vaalit. Vaalien tulokset todistavat Ranskan CGT:n vaikutuksen kasvua. Suurella Citroënin autotehtaalla esimerkiksi CGT:n ehdokkaat saivat komitean 17 paikasta haltuunsa 15; Renaultin tehtailla valittiin ensimmäisen kollegion (työläisten) vaaleissa koko komitea CGT:n ehdokkaista; Marseillessa annettiin raitioliikenteen työntekijäin järjestöissä CGT:n ehdokkaille 80 prosenttia äänistä; Gregoiren metallitehtaalla 100 prosenttia; Schneider-Creusotin tehtailla 79 prosenttia äänistä. Eräillä Lyonin metallitehtailla vaaliin osallistuneet työläiset äänestivät sataprosenttisesti CGT:n ehdokkaita. Astra-tehtaalla Asnieresin kaupungissa Seinen varrella (Seinen de-

partementissa) CGT:n ehdokaslistaa äänesti 75% työläisistä eli 6% enemmän kuin edellisissä vaaleissa. Valtavan äänten enemmistön saivat CGT:n ehdokkaat myös Saint-Marcelissa (Euren departementissa), Pariisin työläisesikaupungissa Issy-les-Moulineauxissa sekä monissa muissa maan kaupungeissa ja asutuskeskuksissa.

Ammatillisen liikkeen toimihenkilöiden vainot johtivat siis aivan toiseen tulokseen kuin Ranskan taantumukselliset olivat odottaneet.

Taantumukselle yhtä odottamattomaan tulokseen johti myös kommunistisen puolueen johtohenkilöiden vaino. Kaksi kertaa pantiin toimeen Ranskan Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean sihteeriä toveri Duclosia vastaan attentaatti. Kaksi kertaa pidätettiin puolueen pää-äänenkannattajan »Humanitén» päätoimittaja toveri André Stil. Moneen kertaan on hallitus vaatinut parlamentaarisen immunitetin riistämistä toveri Duclosilta ja muilta kommunistisilta kansanedustajilta sillä perusteella, että he (samoin kuin koko puolue ja sen 5 miljoonaa äänestäjää) ovat esiintyneet Vietnamin siirtomaasodan lopettamisen puolesta. Vastaukseksi näihin taantumuksen hurjiin iskuihin Ranskan työläiset ovat tiivistäneet rivejään ja tehostaneet taistelua demokraattisten vapauksien puolesta.

Samaan aikaan taantumuksellisen porvariston viimeiset reservit — oikeistososialistit — menettävät nopeasti vaikutustaan työläisjoukkojen keskuudessa. Ranskan Sosialistisen Puolueen vaikutus vähenee. Viimeisten seitsemän vuoden aikana puolue on menettänyt kaksi kolmannesta jäsenistään (v. 1945 siinä oli 353 742 jäsentä, v. 1952 vain 108 437, joista vain 40 prosenttia työläisiä). Ranskan Sosialistisen Puolueen pää-äänenkannattajalla »Le Populairella» on nykyisin korkeintaan 7 500 tilaajaa. Vuodesta 1945 vuoteen 1951 sosialistinen puolue menetti vaaleissa lähes 2 miljoonaa äänestäjää. Viime kunnallisvaaleissa tämän puolueen johto yritti pelastaa ääniä julistamalla mainosmielessä »oppositiotaan» taantumuksellisten porvarillisten puolueiden politiikkaa vastaan. Mutta siitäkään ei ollut paljon apua, koska valitsijat eivät olleet unohtaneet, että sosialistiset kansanedustajat olivat parlamentissa äänestäneet samaisten taantumuspuolueiden kanssa vaalijärjestelmän huonontamisen puolesta, Ranskan liittymisen puolesta hyökkäyshenkiseen Atlantin liittoon, aseistamiskilvan ja kansallisten etujen kanssa ristiriidassa olevan politiikan puolesta.

Sosialistisen puolueen johtavan komitean kiellosta huolimatta tehtiin monilla paikkakunnilla yhtenäisyyslistat kommunistisen puolueen esittämän minimiohjelman pohjalla.

Ranskan Kommunistisella Puolueella on tiettyä menestystä myös työläisten ja talonpoikien taisteluliiton pystyttämisessä ja lujittamisessa. Sadattuhannet ranskalaiset työtätekevät talonpojat kannattavat jo kommunistista puoluetta ymmärtäen aineellisten vaikeuksiensa johtuvan taantumuksellisten hallitusten harjoittamasta sotapolitiikasta. Kunnallisvaaleissa vuonna 1953 kommunistinen puolue sai paljon uusia äänestäjiä Dordognen departementin talonpojista.

Puheessaan Ranskan Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean kokouksessa 6. p:nä lokakuuta 1953 KK:n pääsihteeri tov. Maurice Thorez korosti täysin perustellusti sen tosiasian poikkeuksellista merkitystä, että työläisten, virkailijain ja talonpoikien taistelu kehittyi nykyään Ranskassa keskinäisen ymmärtämyksen ja myötätunnon vallitessa. Kaupunkien ja maaseudun työtätekevien solidaarisuus lujittuu taistelussa, joka on koko kansakunnan taistelua maata kurjuuteen ja sotaan johtavaa etuoikeutettua vähemmistöä ja ulkomaiden asiamiehiä vastaan.

Italiassa asiat kehittyvät yleensä samaan suuntaan kuin Ranskassa. Italian yleinen työliitto — ammattijärjestö, joka on pysynyt uskollisena työväenluokan asialle — kasvaa ja lujittuu raivokkaista kosto- ja vainotoimenpiteistä huolimatta.

Porvarillisen taantumuksen palveluksessa oleva Italian Sosialidemokraattinen Puolue menettää vaikutustaan. Mutta Italiassa on, kuten tunnettua, vasemmistososialistinen puolue, joka yhteisrintamassa kommunistisen puolueen kanssa puolustaa Italian työtätekevien tärkeimpiä tämän hetken vaatimuksia. Tämä puolue kasvaa ja laajentaa vaikutustaan. Viime parlamenttivaaleissa se sai 3,5 miljoonaa ääntä, so. kolme kertaa niin paljon kuin sosialidemokraattinen hajotajapuolue. Italian kommunistisen ja sosialistisen puolueen yhteistoiminta on Italian proletariaatin valtavan voiman lähde, sen tulevien saavutusten perusta.

Kaikille on ilmeistä, että klerikaalinen antikommunismi on kärsinyt Italiassa poliittisen ja moraalisen vararikon. Siitä on todistuksena paitsi Italian Kommunistisen Puolueen loistava menestys parlamenttivaaleissa myös sen jäsenmäärän ripeä kasvu. Vaalitaistelun aikana ja vaalien jälkeen kymmenet ja sadat työtätekevät, jotka aikaisemmin olivat

kannattaneet taantumuspolueteita, jättivät monissa Italian kaupungeissa ja kylissä jäsenanomuksensa kommunistiselle puolueelle ja muille sen kanssa yhteistoimintaa harjoittaville demokraattisille järjestöille. Syyskuun lopussa 1953 »Unita» lehden ilmoituksen mukaan Italian Kommunistisen Puolueen jäsenmäärä oli 2 120 000.

Valtava poliittinen merkitys oli sillä tosiasialla, että Italian Kommunistinen Puolue kykeni panemaan alulle taisteluhenkisen toiminnan maakomiteoissa, jotka edustavat maaseudun koko väestöä ja ovat välittömästi tai välillisesti kiinnostuneita maakysymyksen ratkaisusta. Tämä liike levisi koko maahan, erityisesti etelä-Italiaan, sai kaikkinaista tukea yhtenäisiltä ammattiliitoilta ja tuli aktiiviseksi voimaksi Italian talonpoikien taistelussa perusteellisen maareformin puolesta. De Gasperin ankarat vainotoimenpiteet tätä liikettä vastaan eivät kyenneet sitä murskaamaan. Pääinvastoin, ankarasta taistelusta saatu kokemus kohotti italialaisten talonpoikien poliittista tietoisuutta. Miljoonat heistä tulivat päättävästi viime parlamenttivaaleissa yhteisrintamaan kommunististen ja sosialististen työläisten kanssa.

Länsi-Saksassa ei vielä ole saavutettu yhtä suurta menestystä proletariaatin yhtenäisyyden aikaansaamisessa kuin Ranskassa ja Italiassa. Mutta on aivan ilmeistä, että proletariaatin pyrkimys toiminnan yhtenäisyyteen raivaa itselleen sielläkin tietä.

Yhä useammin on nähtävissä enteellisiä tunnusmerkkejä, jotka todistavat opposition kehitystä Saksan Sosialidemokraattisen Puolueen riveissä. Frankfurt am Mainissa esimerkiksi on pidetty Saksan Sosialidemokraattisen Puolueen Hessenin järjestön kokous, jossa puheenvuorojen käyttäjät arvostelivat puolueen puheenjohtajan Ollenhauerin politiikkaa ja jossa hyväksyttiin päätöslauselma toimenpiteistä puolueen muuttamiseksi taistelupuolueeksi. Nordrhein-Westfalenin osavaltion teollisuuskaupunkien sosialidemokraattisen puoluejärjestön toimitsijat ja rivijäsenet ovat käsitelleet Oberhausenissa pidetyssä kokouksessa yhdessä kommunistisen puoluejärjestön edustajan kanssa yhteisiä toimenpiteitä taistelussa Bonnin hallituksen ja länsivaltojen militarististen sopimusten toteuttamista vastaan. Sosialidemokraatit ilmaisivat olevansa valmiit yhteistoimintaan kommunistien kanssa vastoin sosialidemokraattisen puolueen johtajien harjoittamaa politiikkaa.

Tämä merkitsee, että työväenluokan yhtenäisyyden suu-

ri asia raivaa itselleen tietä myös Länsi-Saksassa Adenauerin, Ollenhauerin ja amerikkalaisen ylikomissaarin kaikista ponnistuksista huolimatta.

* * *

Olosuhteet, joissa Länsi-Euroopan kommunistiset puolueet nykyisin toimivat, eivät ole helpot.

Hävittäessään kansojen vanhoja perustuslaillisia oikeuksia ja vaihtaessaan ne laittomaan mielivalta- ja terrorikomentoon hallitseva porvarillinen harvainvalta aiheuttaa kieltämättä tilapäisiä lisävaikeuksia työtätekeville heidän taistelussaan elinretujensa puolesta. Se tosiasia, että porvarillinen taantumuskomento on tuomittu häviöön, ilmenee juuri siinä, ettei tällainen komento pysty luomaan vain pelkkiä esteitä historiallisesti edistykselliselle liikkeelle, vaan esteitä luodessaan avaa kiertämättä sille myös uusia mahdollisuuksia.

Tällaisen kuvan näemme tällä hetkellä monissa Länsi-Euroopan maissa. Porvariston taantumukselliset johtajat ovat taistelussaan työväenliikkeen hajaannuksen ikuistamiseksi ja kommunististen puolueiden vaikutuksen hävittämiseksi olleet ottavinaan ennakolta huomioon kaiken: niin rahat kuin voimakkaat poliisiosastotkin, valehtelun laajassa mitassa plus oikeudelliset rankaisutoimenpiteet, fasiset hävitykset ja perustuslain tarkistuksen — kaikki on otettu ennakolta huomioon. Mutta nyt nämä taantumusjohtajat ovat tyrmistyneitä: miksi on käynyt näin, mehän valmistimme kaiken tappion aiheuttamiseksi kommunistisille puolueille, mutta ne saavuttavat — ties millä keinoin — voiton toisensa jälkeen!

He, nämä taantumukselliset, eivät ymmärrä, ettei kommunismia voida voittaa, aivan samoin kuin ei voida voittaa kansaa eikä kääntää historiaa taaksepäin. Kommunististen puolueiden vaikutus kasvaa. Yhä laajemmat työtätekevien joukot kokoontuvat samojen lippujen alle taisteluun demokraattisten vapauksien, rauhan ja kansallisen riippumattomuuden puolesta.

Kommunistiset puolueet — työväenluokan etujoukko — ovat nykyisissä oloissa kaikkein johdonmukaisimpia ja kestävimpiä taistelijoita kansakuntien pelastamisen, kansojen perusetujen puolesta. Ne järjestävät kansakuntien kaikki terveet voimat taisteluun kansojen elinretujen mukaisen poli-

tiikan toteuttamiseksi. Siinä on kommunististen puolueiden voima, niiden ja joukkojen katkeamattomien siteiden perusta.

Astuessaan demokraattisia vapauksia, kansallista riippumattomuutta ja rauhaa puolustavien kansanjoukkojen johtoon työväenluokka ja sen etujoukko, kommunistiset puolueet, täyttävät velvollisuutensa, jonka historiallisen kehityksen koko kulku on niille asettanut.

O. W. Kuusinen. Kommunistitšeskije partii Zapadnoi Jevropy v avangarde borby za demokratitšeskije svobody. Moskva, Gospolitizdat, 1954

Suomennos otettu »Kommunistin» n:oista 3 ja 4, 1954

Tarkistettu venäjänkielisen tekstin mukaan